

Policratici Contenta

Johannes <von Salisbury, Bischof>

Parrhisius, 1513

C. xxv. Q[uod] argumentum a signo suo no[n] est necessariu[m]: & de
e[m]echia/ achab/ & niniuitis. & q[uod] ea que significant[ur] imitari
p[ossun]t.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70332)

Polícratici de Curialiū nugis.

ps. xxxv.

Rom. xj.

Actuū. j.

Actuum. j.

peruestigabiles vie eius tibiq̄ nadabilis sit iudiciorū eius abyssus multa. ¶ Si de ea natura niteris que in rebus id est frequēti rerum cursu versatur: frustra tibi de syderū familiaritate blandiris: cū a solito rerum cursu multa diuertant: & eo maiori ammiratione feriant sensus hominū/quo nō modo insueta sed ipsi nature videntur aduersa: vt cū solis defectus plenilunio cōtingit: aut si circa synodum/aut circa pleniluniū/vel vltra luminis sui luna patiatur eclipsim. Qui enim sideribus legem dedit/qui curricula temporum voluntatis sue freno moderatur/qui rerum momenta temporibus suis accōmodat quādo vult/& quomodo vult nouum stupente natura/aut rarū potest producere effectum ex causis cōcurrentibus que aliter parere cōsueuerant. Quis enim consiliarius ei? fuit/aut dicet ei cur ita facis? Vtiq̄ dominus est. Quod beneplacitum est in oculis suis faciet. Dispositioni ergo aptare tempora: & rerum momenta narrare temporib⁹ solus ille qui disposuit potest: & cū multorū noticiam fm beneplaciti sui mensuram concesserit creature: hoc sibi trinitas singulariter reseruauit. Quando itaq; & q̄diu quid futurum sit nouit/& etates temporum ille dispensat per quem ipsa tēpora facta sunt. Ipsa quoq; tempora motu & variatione rerū quasi quibusdā colorib⁹ pingit: & volubilem tēporis rotam iugali quodam nexu rerum quo teneatur illaqueat: & vt rem incōprehensibile ingerat intellectui eandem mirabiliter rerum proprietatib⁹ quasi suis informat. Non est inquit verbum altissimi/vestrū nosse tempora vt plene sciatis quando & q̄diu quid futurum sit: vel momenta/vt possitis modos & varietates eorum que futura sunt cōprehēdere. ¶ Ecce quare temerarium sit futura certo subiugare iudicio. In patris siquidem potestate sunt posita non in necessitate eueniendi. Porro que in potestate posita sunt: sic & non sic esse posita sunt Nam que in necessitate: sic esse necesse est. ¶ Quod argumentum a signo suo non est necessarium: & de ezechia/achab/ & iniuitis: & p̄ ea que significantur imitari posita sunt.

Capitulum. XXV.

Sed forte familiarib⁹ veritas loquens nō est vestrum ait/vt tātam prerogatiuam alienis puta mathematicis reseruaret. Esto: si tamen fidelis anim⁹ acquiescit. Sed q̄ta vt predictū est/est hec certitudo signorū? Nēpe cum signa meatus deseruere suos nouū aliquid creditur imminere. Non enim eousq; cōtēdo vt res magnas nullis vnq; credam iudiciis preueniri: cum in sole & luna et ipis elemētis & or

natur eorū vim significatiuam a domino esse didicerim. Ceterū artem esse qua quis de futuris ad oīa interrogat? verum respondeat/aut omnino nō esse/aut nondum innotuisse hominib? mihi multorum auctoritate & ratiōe persuasū est. Quod si tibi persuadere nō possum obstantibus his que mihi de prouidētia & facto indefinēter opponis: mihiq; repugnātibus exemplis que de variis affers hystoriis: persuasi tamen mihi huic nō acquiescere vanitati. ¶ Nō equidem signorum signatorūq; eam coherētia arbitror vt alterum ex altero necessario consequatur. Cur ita crediderim (nisi te curialiū nuge detinēt) audi. Rex ezechias egrotauit ad mortem. An non credis regem iuda medicum inuenisse qui vrine et pulsus et multiplicium prenosticorū iudicio morbi deprehenderet quantitatem? Deinde responsum mortis forte acceperat in corpore suo qui eo vsq; perductus est/vt se victurum vltierius non speraret. Postremo spiritus sanctus mortem nunciabat astare pre foribus. Quod signum certius queris? Quid certum est (vt de aliis taceam) si de testimonio dubitas spūs sancti? An negabis esaiā dixisse. In spiritu morieris & nō viues? Vixit tamen & non mortuus est: adiectis ei annis quindecim per misericordiam eius qui futurorum euentus in sua posuit potestate. Et forte mortem quam natura vitaliūq; defect? intentabant: quia ille per penitentiam mortuus est in culpa: vlterior cōminantis dei absorbit misericordia. ¶ Achab quoq; rex impiissimus cum iezabel non tam cōiugio q̄ crudelitate cōiuncta: cū vineam sancti nabute cruore possedisset/ mortem imminētē dño prenūciantē expectabat. Si mihi nō credis q̄ eā de? ipse prenūciauerit: audi helyam. Ait em̄: hec dicit dominus. Occidisti et possedisti. Itemq;. In quo loco linxerūt canes sanguinem naboth: ibi lingēt sanguinē tuum: & iezabel comedent canes ante muros iezrael. Quod cū audisset achab scidit vestimēta sua: & posuit sacco sup carnem suam: ieiunauitq; et dormiuit in cilicio. Factusq; est sermo domini ad helyā dicens. Quia reueritus est achab faciē meam nō inducā malum in diebus eius. ¶ Ecce pena que debebatur achab: quia penitētiā egit differatur in posteros: & iezabel in scelere perseuerās/ presenti iudicio cōdemnatur. Vna eadēq; fuit sentētia: qui sanguinem achab & iezabel canib? exponebat/ & tamē p parte mutatur/ & pro parte manet immobilis: auctore tēporū sic oīa disponēte. ¶ Sic & niniuite a presenti excidio liberati domini flexere sentētiā ex edicto regis & principū/ agentes penitentiā ad predicationem.

Rex ezechias
Hec hystoria
habet. iiii. Regum. ii. et. ii.
¶ Paral. xxxij.

Achab:
iii. Reg. xxi.
et. xxiij.

Helyas.

Naboth.
Iezabel.

Helyas.

Niniuite.
Jon. iij.

Jonas.
Iuppiter.
Mars.
Plautus co-
micus.

Contra fidem
gentilium.

Lucanus.

Roma.

Nabugodonosor.
Daniel.

Danielis. x.

ione. Numqd tibi videtur verior & fidelior sententia iouis & mar-
tis q̄ sententia creatoris? Non utiq̄ plauti consilio acquiesces: si
istud virium planetis ascripseris. Cū enim sicofanta mandroge-
rum percūctaretur: an illi sint planete placadi: qui numeris totū
rotant: eos mandroger? nec visu faciles/nec dictu affabiles esse
respōdit/adiiciens q̄ athomos in ore voluūt: stellas numerāt/so-
la mutare non possūt sua. ¶ Sicitaq̄ a dispositiōe syderum eue-
ntū necessitatem ingerit: vt illos sale satis vrbano elegāter irri-
deat qui visum exercēt in p̄templatione eorū qui visum fugiūt:
& interpellāt eos qui loqui dedignant. Et cū athomos i ore vol-
uāt: verendū est ne si athomus genelliaco forte intercizat in ex-
cipienda sententia celestium labat. Sit ergo eorum insignis au-
toritas dū stabilis/& incōiulsa maneat creatoris. Certe quicqd
tibi mars tu? aut iupiter suggerāt de? verax est: & tu dum illis
plusq̄ deo credis es perniciosissime mendax. Astra quidem sūt
mēdacia in cōspectu eius: sed & in angelis suis repperit prauita-
tē: vt tñ verum fatear: tibi astra non mentiūtur: sed tu ipse: q̄ de-
ciperis tibi imputa. Quis em̄ te coegit falsum putare? Quis ea
que preeūtib? figuris ventura coniectas imutabilia esse p̄srafit?
An falleris eo q̄ figul? sibilās: aut hic mund? ait nulla sine lege
p̄ eū Errat/et in certo voluūt sydera motu. Aut si fata mouēt
vrbī generiq̄ paratur humano matura lues. Itemq̄ manifesti?
subiicit: & superos qd̄ p̄dest poscere finē? Cum domino pax ista
venit dūc roma malorū Cōtinuam seriem: clademq̄ in tempo-
ra multa. Protrahē ciuili tantū iam libera bello. Sed proculdus-
bio multi diū tui futurū bellū amouere non poterant: quia multi
immo potius nulli sūt. Hoc tamen vnus & deus & domin? om-
niū potuisset. Nouit em̄ ille mutare sententiā: et si tu beneficio
eius maliciā finias. Vnde & nabugodonosor cōsilio danielis
peccata elomofinis redimēs: & iniquitates i misericordiis pau-
perū suā dñi iminētē ad tēp? effugit: donec in aula babilonis
gloriādo diceret. Nōne hec est babilon magna quā ego cōdidi
in domo regis in robore fortitudinis mee: et i gloria noīs mei?
Sic ergo elationis voce in seipm̄ iā fugiētē dei suā reuocauit.
¶ Q̄ sententia dei moueri pōt: q̄ p̄siliū dei imutabile est: & volū-
tas dei p̄ma oīm cā/& q̄ mathesis via dānatiōis. Ca. XXVI.

¶ Vm itaq̄ imutabilis dei sententia possit moueri ex-
rantium et discurrentium syderū sermo manebit im-
mobilis? Sed quocūq̄ modo sententia moueat: p̄siliū
dñi manet in eternū. Qd̄ aut p̄siliū: volūtat? dei signū